സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം VII

കെ. ദാമോദരൻ

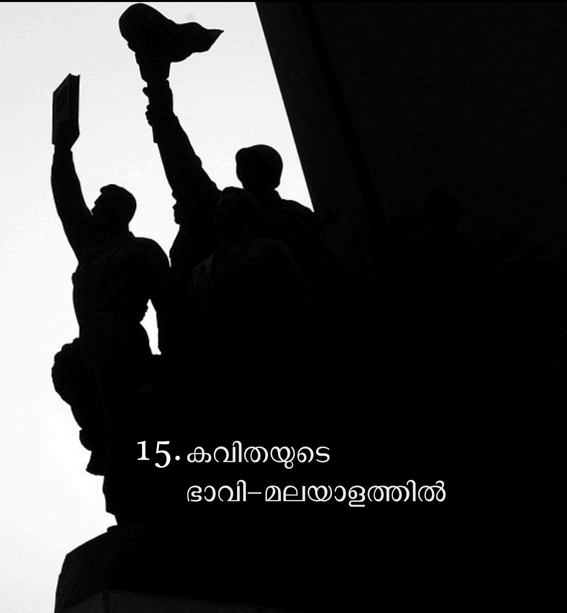

15. കവിതയുടെ ഭാവി–മലയാളത്തിൽ

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം VII

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

15 കവിതയുടെ ഭാവി — മലയാളത്തിൽ 1

15

കവിതയുടെ ഭാവി — മലയാളത്തിൽ

മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ “സടകുടഞ്ഞെഴുന്നേല്ക്കു” എന്നു തുടങ്ങുന്ന കവിത ഇയ്യിടെ ആകാശവാണിയിലൂടെ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. മുമ്പുവായിച്ച കവിതയാണ്. എങ്കിലും, തൃശ്ശൂർ പി. രാധാകൃഷ്ണന്റെ സംഗീതസംവിധാനത്തിലൂടെ പുറത്തുവന്നപ്പോൾ അത് ഞരമ്പുകളെ ഇളക്കിമറിയ്ക്കുന്ന ഒരു മനോഹരഗാനമായി മാറി. നമ്മുടെ നതോന്നത ഇത്ര സംഗീതാത്മകമാണോ? ജി., വൈലോപ്പിള്ളി, വയലാർ, ഒ.എൻ.വി. തുടങ്ങിയ പ്രസിദ്ധരായ കവികളുടെ കൃതികൾ മാത്രമല്ല, താരതമ്യേന അപ്രശസ്തരായ യുവകവികളുടെ കൃതികൾ പോലും റേഡിയോതരംഗങ്ങളിൽ നൃത്തം വെയ്ക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു. സംഗീതസംവിധായകന്റെ ഭാവനാസ്പർശം അവയ്ക്ക് പുതിയൊരു സൗന്ദര്യം നൽകുന്നു. നമ്മുടെ കൺമുന്നിൽവെച്ച് കവിതയുടേയും സംഗീതത്തിന്റേയും ഇടയിലുള്ള അതിർത്തിവരമ്പുകൾ തട്ടിനീക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണോ?

മുമ്പുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് മാറ്റങ്ങൾ. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലെഴുതപ്പെട്ടാലേ കവിത കവിതയാവൂ എന്നും മനുഷ്യന്റെ വികാരങ്ങൾക്കും ഭാവനകൾക്കും പ്രകടമായ രൂപം നൽകാൻ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ അസമർത്ഥങ്ങളാണെന്നും കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പാണൻപാട്ട്, കുറത്തിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട്. മാപ്പിളപ്പാട്ട് മുതലായ നാടൻ പാട്ടുകൾക്ക് കവിതയുടെ ശ്രീകോവിലിനുള്ളിലേയ്ക്ക് പ്രവേശനമനുവദിയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവ കേവലം പാട്ടുകളായിരുന്നു; കവിതകളായിരുന്നില്ല. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണത്തിനുപോലും മേലാളരുടെ പണ്ഡിതസദസ്സുകളിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും, ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ സാധാരണ ജനങ്ങൾ പാട്ടുപാടി. കവിതകളെഴുതി. തങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളേയും ഭാവനകളേയും നാടൻശീലുകളിൽ പകർത്തുകയും പാടിനടക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി, ശരിയ്ക്കു പറഞ്ഞാൽ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന് ശേഷം സ്ഥിതിമാറി. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിമാത്രം നീക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സിംഹാസനങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ കയറിയിരുപ്പായി. പണ്ഡിതന്മാരുടെ ‘അരുത്’കളേയും ‘പാടില്ല’കളേയും വകവെയ്ക്കാതെ മലയാള കവിത പുതിയ രൂപങ്ങളേയും പുതിയ ഭാവങ്ങളേയും സ്വീകരിച്ചു. യാഥാസ്ഥിതികരായ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഇതസഹ്യമായിത്തോന്നി. ‘കവിതയുടെ കാലം അവസാനിച്ചു’ എന്ന് അവർ മൂക്കത്തു കഷ്ടംവെച്ചു.

പക്ഷേ, കവിതയുടെ കാലം അവസാനിച്ചില്ല. പുതിയ ഭാവരൂപങ്ങളിൽ അത് വളരുകയും പുഷ്ടിപ്പെടുകയുമാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങിനെ ‘ചരിത്രയോഗം’ ‘ഉമാകേരളം’ തുടങ്ങിയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ രചിച്ച കവികൾപോലും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെയും ഭാവഗീതങ്ങളുടേയും രംഗത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നുചെന്നു. കുപ്പമാടങ്ങളിലെ നാടൻവൃത്തങ്ങൾക്ക് അന്തസ്സും ജീവനുമുണ്ടെന്നംഗീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടു. കേകയും കാകളിയും അന്നനടയും നതോന്നതയും കുറത്തിപ്പാട്ടും കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ തത്തിക്കളിച്ചു.

സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിലെ പുതിയ പ്രതിഭാസങ്ങൾ, മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ ആരംഭം, നവീനവിദ്യാഭ്യാസം, വിദേശീയ സാഹിത്യങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കങ്ങൾ, അച്ചടിശാലകളുടെ പ്രചാരം, പുതിയൊരു ബുദ്ധിജീവിവിഭാഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവം — ഇതൊക്കെ കൂടിയാണ് ആധുനിക കവിതയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രചോദനം നൽകിയത്.

ബ്രിട്ടീഷു ഭരണാധികാരികൾ നമ്മുടെ കലകളേയും സാഹിത്യങ്ങളേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിയ്ക്കാനല്ല, കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിയ്ക്കാനാണ് പരിശ്രമിച്ചത്. പക്ഷേ, ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം അവയ്ക്ക് അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഉത്തേജനം നൽകി. തൊഴിലാളി കർഷകപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഈ ഗതിക്രമത്തിന്ന് ഊക്കുകൂട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് കവിതയ്ക്കൊരു വേലിയേറ്റമുണ്ടായത്. ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരുടെ മേൽക്കോയ്മയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ട് അത് മെല്ലെ മെല്ലെ ജനങ്ങളുടെയിടയിലേയ്ക്ക് കടന്നുവന്നു. കവിത അധികമധികം സാധാരണജനങ്ങളുടെ ആശയാഭിലാഷങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കാനുള്ള ഒരുപകരണമായിത്തീർന്നു.

ഭൂതകാലത്തിന്റെ പാരമ്പര്യങ്ങളെ എത്ര വേണമെങ്കിലും ആശ്ലേഷിയ്ക്കാം. സാഹിത്യപുരോഗതിയ്ക്ക് അതാവശ്യമാണ് താനും. എങ്കിലും, ഇന്നിന്ന് ഇന്നലെയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ കഴിയില്ല. ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്ക് കുഞ്ഞുകുട്ടൻ തമ്പുരാനാവുക സാദ്ധ്യമല്ല. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് കുണ്ടൂരാവാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെന്നു പരാതി പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. പഴിച്ചേ കഴിയൂ എന്ന് നിർബ്ബന്ധമാണെങ്കിൽ കാലത്തിന്റെ മാറ്റത്തെയാണ് പഴിയ്ക്കേണ്ടത്.

ഇപ്പോഴും നമ്മൾ മാറ്റങ്ങളുടെ നടുവിലാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സൂര്യൻ അജ്ഞതയുടെ അന്ധകാരവുമായി പടവെട്ടിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. വ്യവസായവൽക്കരണവും സ്വാതന്ത്രമായ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാംസ്കാരികവുമായ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്നു വാതിൽ തുറന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഭിലായിയും ഭക്രാനംഗലും ഹിന്ദുസ്ഥാൻ മെഷീൻ ടൂൾഫാക്ടറിയും ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവിന്റെ ഭൗതികാടിത്തറകളെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പെരുകിപ്പെരുകി വരുന്ന ഹൈസ്കൂളുകളും കോളേജുകളും സാങ്കേതികവിദ്യാലയങ്ങളും ഗവേഷണശാലകളും ഗ്രന്ഥശാലകളും പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണശാലകളുമെല്ലാം: ചുറ്റുപാടും വെളിച്ചം വിതറിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. പത്രമാസികകൾ, റേഡിയോ, സിനിമ മുതലായവ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ അഭേദ്യഘടകങ്ങളായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നു. സാഹിത്യം, സംഗീതം, നൃത്തം തുടങ്ങിയ കലകൾക്ക് വളരാനുള്ള പുതിയ സാഹചര്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നിരിയ്ക്കുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കവിതമാത്രം ആത്മഹത്യയ്ക്കൊരുമ്പെടുമോ? തീർച്ചയായുമില്ല. മറിച്ച്, കവിതയുടെ പ്രചാരവും കവിതയാസ്വദിയ്ക്കാനുള്ള കഴിവും പണ്ടൊരിയ്ക്കലുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം പരന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ഭാഷകളിൽ ഇത്രയധികം കവികളും പാട്ടുകാരും മറ്റു കലാകാരന്മാരും മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ല.

അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളുടെ വൈപുല്യവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ മലയാളകവിത ഇനിയുമെത്രയോ പുഷ്ടിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും അതു വേണ്ടത്ര വേഗത്തിലല്ല വളരുന്നത് എന്നും നമുക്കക്ഷമ കാണിയ്ക്കാം. കവികൾ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രതീക്ഷകൾക്കും ഒത്തവിധം ഉയരുന്നില്ലെന്ന് നമുക്കാവലാതിപ്പെടാം. യുവകലാകാരന്മാർക്ക് വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം ലഭിയ്ക്കുന്നില്ലെന്നും സാഹിത്യഅക്കാഡമി, സംഗീത നാടകഅക്കാഡമി തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ തലപ്പത്തിരിയ്ക്കുന്നവരിൽ പലർക്കും തങ്ങളുടെ കടമയെന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടെന്നും നമുക്കാക്ഷേപിയ്ക്കാം. കവിതയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങളെ പിഴുതെറിയേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു നമുക്ക് വാദിയ്ക്കാം. പക്ഷേ, എന്തായാലും, കവിതയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയെന്നു കരുതാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല.

വ്യവസായവൽക്കരണവും അച്ചടിശാലകളും കവിതയുടെ കഴുത്തറുത്തുകളയുമോ? അനുഭവം മറിച്ചാണ്. ആധുനികവ്യവസായങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടിയല്ലേ യഥാർത്ഥത്തിൽ, ലോകത്തിലെല്ലായിടത്തും കവിതയുടെ പുരോഗതിയ്ക്ക് പുതിയൊരുത്തേജനം ലഭിച്ചത്? സോവിയറ്റുയൂനിയനിൽ വ്യവസായങ്ങളും അച്ചടിശാലകളും വളരുന്നില്ലെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുമോ? അവിടെയല്ലേ ഇയ്യിടെ യുവകവികളുടെ കവിതകൾ ചൊല്ലിക്കേൾക്കാൻവേണ്ടി അമ്പതിനായിരത്തിലധികം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തടിച്ചുകൂടിയത്? എന്തിനു സോവിയറ്റ്യൂണിയനിലേയ്ക്കു നോക്കണം, നമ്മുടെ നാട്ടിൽതന്നെ ഉത്തരേന്ത്യയിലെ പല പട്ടണങ്ങളിലും ‘മുശൈര’ എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന കവിതാസദസ്സുകളിൽ ഇന്നും ഉറക്കമിളച്ച് സഹൃദയർ പങ്കെടുക്കാറില്ലേ? അപ്പോൾ വ്യവസായവൽക്കരണം കവിതയുടെ ശത്രുവല്ല. യന്ത്രശാലകളുടെ കുഴൽവിളികൾ കവിതയുടെ ശബ്ദത്തെ ഞെക്കിക്കൊല്ലുന്നില്ല. ബാഹ്യാകാശക്കപ്പലുകൾ കവിതയെ നക്ഷത്രങ്ങളോടു കൂടുതലടുപ്പിയ്ക്കുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു.

വ്യവസായവൽക്കരണവും അതോടൊപ്പമുണ്ടായ ശാസ്ത്രപുരോഗതിയും പുതിയ വിജ്ഞാനശാഖകളുടെ ആവിർഭാവവും കാലാകാരന്റെ അനുഭൂതികൾക്കു നിറപ്പകിട്ടുണ്ടാക്കാനും ഭാവനയുടെ ചക്രവാളത്തിന്റെ പരിധി വലുതാക്കാനുമാണ് സാഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ രശ്മികൾ കവിതയെ ഉണക്കിക്കളയുകയല്ല, കൂടുതൽ പച്ചപിടിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ബൗദ്ധികമായ ഔന്നത്യം വികാരത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെ വറ്റിയ്ക്കുകയല്ല, വൈകാരികാനുഭൂതികളുടെ തീക്ഷ്ണതയെ വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. ഐൻസ്റ്റീന്റെ ആപേക്ഷികസിദ്ധാന്തവും മാർക്സിന്റെ ഡയലിക്ടിക്കൽ മെറ്റീരിയലിസവും കലാകാരന്റെ സാമൂഹ്യവീക്ഷണഗതിയെ കൂടുതൽ വിശാലമാക്കുകയും സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കാനുള്ള അയാളുടെ കഴിവുകളെ വളർത്തുകയുംചെയ്യുന്നു. കവിതയ്ക്ക് കൂടുതൽ ഭാസുരമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടെന്നാണിത് കാണിയ്ക്കുന്നത്.

കവിത നാടകമായി മാറുമോ? നോവലും കവിതയും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലാതായിത്തീരുമോ? സംഗീതത്തിലൂടെയല്ലാതെ കവിതയ്ക്ക് സ്വന്തംകാലിൽ നില്ക്കാൻ വയ്യാതാകുമോ? ദൃശ്യകാവ്യമോ ശ്രവ്യകാവ്യമോ ഏതാണ് കൂടുതൽ നല്ലത്? ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാലോചിച്ച് വെറുതെ തലപുണ്ണാക്കുന്നതെന്തിനാണ്?

നൃത്തം, സംഗീതം, കവിത എന്നീ മൂന്നു കലകളും ഒന്നായിട്ടാണാരംഭിച്ചത് എന്നും കൂട്ടായ കായികാദ്ധ്വാനത്തിലേർപ്പെടുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന താളമൊപ്പിച്ചുള്ള ശാരീരിക ചലനമായിരുന്നു അവയുടെ ഉറവിടമെന്നും ജോർജ്ജ് തോംസൺ പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നത് ശരിയായിരിയ്ക്കാം. പക്ഷേ, ഉറവിടമെന്തായാലും, ഈ മൂന്നു കലകളും ഒരുപോലെയാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. പ്രാരംഭത്തിൽ കൂടിക്കലർന്നുകിടന്നിരുന്ന കലാരൂപങ്ങളിൽ പലതും കാലക്രമത്തിൽ പ്രത്യേകമായ വ്യക്തിത്വത്തോടും പ്രത്യേകമായ നിയമങ്ങളോടും കൂടിയ വ്യത്യസ്ത കലകളായിപ്പരിണമിച്ചു എന്ന ചരിത്രവസ്തുതയെ നിഷേധിക്കാൻ വയ്യ.

വേദങ്ങളിൽ ഭാവഗീതങ്ങളുടെ ചില പ്രാരംഭഘടകങ്ങൾ കാണാം. എന്നുവെച്ചിട്ട്, ഋഗ്വേദം ഭാവഗീതങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണെന്നു പറയാമോ? ഭഗവത്ഗീതയിൽ നാടകീയമായ ചില രംഗങ്ങളുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഗീതയെ ഒരു നാടകമെന്നു വിളിക്കാമോ? പ്രാചീനഗ്രീസ്സിൽ ‘ലയർ’ എന്ന ഒരു തരം സംഗീതോപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പാടപ്പെട്ടുപോന്ന ചെറുപാട്ടുകൾക്കാണത്രെ ‘ലിറിക്ക്’ അല്ലെങ്കിൽ ‘ഭാവഗീതം’ എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ലിറിക്കുകൾ കേവലസംഗീതങ്ങളായിരുന്നു എന്നാണോ? ഓഡ്, സോങ്ങ്, സോണെറ്റ്, എലിജി എന്നിങ്ങനെ ഗാനത്മകമായ പല രൂപങ്ങളും ലിറിക്ക് കൈക്കൊള്ളുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, ഇവയൊന്നുംതന്നെ കേവലസംഗീതമായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയുണ്ടായില്ല. സംഗീതം വേറെത്തന്നെ ഒരു പ്രത്യേക കലയായി വളരുകയാണ് ചെയ്തത്.

മലയാള കവിതകളുടെ ഉറവിടം നാടൻ പാട്ടുകളാണ്. അവ തന്നെയാണ് നമ്മുടെ സംഗീതത്തിന്റേയും ഉറവിടം. പക്ഷേ, ഇന്നു കവിതയും സംഗീതവും സ്വന്തം കാലുകളിൽ നിൽക്കാൻ കഴിവുള്ള രണ്ടു വ്യത്യസ്തകലകളായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

എന്താണ് കവിത? വൈകാരികവും താളനിബദ്ധവുമായ ഭാഷയിൽ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സമൂർത്തവും കലാപരവുമായ ആവിഷ്കാരമാണ് കവിത എന്ന് എൻസൈക്ലോപീഡിയാ ബ്രിട്ടാനിക്ക നിർവ്വചിയ്ക്കുന്നു. താളക്രമവും വൃത്തബന്ധവും സൌന്ദര്യവിഷ്കരണത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളാണ്. ഇവയില്ലാത്ത ഗദ്യത്തിലും ചിലപ്പോൾ കവിതകണ്ടേയ്ക്കും. എങ്കിലും, വികാരോത്തേജനത്തിന്നുള്ള കഴിവു കൂടുതൽ പദ്യശൈലിയ്ക്കാണ്. അതിന്റെ ഗാനത്മകതയും ശ്രവണസുഖവും മനുഷ്യന്റെ സൌന്ദര്യബോധത്തിന്നു ആകർഷകമായ ഒരു രൂപം നൽകുന്നു. സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ ഒരു സവിശേഷഘട്ടത്തിൽ “മ്യൂസിയ്ക്കൽ ഇയർ” (Musical Ear) എന്ന മാർക്സ് വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ പ്രത്യേകമായ കഴിവ് — സംഗീതശ്രവണാഭിരുചി — ഉളവായ കാലം മുതൽക്ക് മനുഷ്യന്റെ സൌന്ദര്യവബോധതൃഷ്ണയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ പദ്യരൂപത്തിലുള്ള കവിതയാണ് ഉപയോഗിയ്ക്കപ്പെട്ടുപോന്നിട്ടുള്ളത്.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം കവിതയുടെ രൂപങ്ങൾക്ക് ഇനി യാതൊരു മാറ്റവുമുണ്ടാവില്ലെന്നല്ല. ഇതേവരെയെന്നപോലെ ഭാവിയിലും രൂപഭേദങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായെന്നു വരാം. രൂപസംബന്ധിതയായ പരീക്ഷണങ്ങളും പരിഷ്കരണങ്ങളും ആവശ്യമായി വന്നേക്കാം. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കവിത കൂടുതൽ ഗാനാത്മകമായിത്തീർന്നെന്നു വരാം. എങ്കിലും, അത് സംഗീതമോ നാടകമോ നോവലോ ആയി രൂപാന്തരപ്പെടുകയില്ല.

സാഹിത്യ കൃതികളെയെല്ലാം കാവ്യങ്ങളെന്നും സാഹിത്യകാരന്മാരെയെല്ലാം കവികളെന്നും നമ്മുടെ പ്രാചീനാചാര്യന്മാർ വിളിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നു വെച്ചിട്ട്, നോവലുകളോ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളോ നിരൂപണങ്ങളോ എഴുതുന്നവരെല്ലാം ഇന്നു ആരെങ്കിലും കവികളുടെ പട്ടികയിൽ ചേർക്കാറുണ്ടോ? ഭാഷയിലെ പദ്യശാഖയും ഗദ്യശാഖയും തമ്മിലുള്ള അന്തരം തുടച്ചുനീക്കാൻ കഴിയുമോ? വാസ്തവത്തിൽ ഗദ്യത്തിനും പദ്യത്തിനും സാഹിത്യത്തിലെ സ്വതന്ത്ര ശാഖകളെന്ന നിലയ്ക്ക് നിലനിൽക്കുവാനും വളരാനുമുള്ള സാദ്ധ്യതകളാണ് നിലവിലുള്ളത്.

ഒരു കാര്യം ഇവിടെ ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്. പദ്യവും കവിതയും ഒന്നല്ല, ഗുരുലഘുക്കളുടെ എണ്ണവും ക്രമവുമൊപ്പിച്ച് കുറേ വരികളെഴുതിയാൽ പദ്യമായി. പക്ഷേ, അതിന് ജീവനുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. കവിതയാണ് ജീവൻ. പദ്യം ശരീരമാണെങ്കിൽ കവിത ആത്മാവാണ്. കവിതയില്ലാത്ത പദ്യം ജീവനില്ലാത്ത ശരീരം പോലെയാണ്. മറ്റൊരു വിധം പറഞ്ഞാൽ, കവിതക്ക് പ്രകടമാവാനുള്ള ഒരു രൂപവിശേഷമാണ് പദ്യശൈലി. രസം, ധ്വനി, വ്യംഗ്യം, അലങ്കാരം, ഔചിത്യഭംഗി, രചനാസൌഷ്ഠവം മുതലായവ കവിതയുടെ അവയവങ്ങളാണ്. പക്ഷേ, അവകൊണ്ടു മാത്രം കവിത കവിതയാവില്ല. ഉള്ളിൽത്തട്ടും വിധം പ്രതിഫലിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആശയമാണ് കവിതയുടെ ജീവൻ. പദ്യത്തിന്റെ ആത്മാവാണ് കവിതയെങ്കിൽ ആ ആത്മാവിന്റെ ആത്മാവാണ് ആശയം, അല്ലെങ്കിൽ ഭാവം. രൂപത്തെ ഭാവത്തിൽനിന്നു വേർതിരിയ്ക്കാൻ വയ്യ.

കവിതയ്ക്ക് വളരാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ നവീനാശയങ്ങളെക്കുറിച്ചും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ ആശയാഭിലാഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും കവിതയ്ക്ക് വ്യക്തമായ ബോധമുണ്ടാവണം. എന്നുവെച്ചാൽ, ശാസ്ത്രീയവും പുരോഗമനപരവുമായ ഒരു ലോകവീക്ഷണഗതിയുണ്ടാവണം. അതില്ലെങ്കിൽ കവിത മുരടിക്കും. ആധുനിക വിജ്ഞാനത്തിന്റേതായ വൈചാരികമൂല്യങ്ങളും അവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പുതിയ ലോകവീക്ഷണഗതിയും കവിതയുടെ വൈകാരികമൂല്യങ്ങൾക്ക് മാറ്റുകൂട്ടുകയേയുള്ളു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ വ്യവസായവല്ക്കരണപരിശ്രമങ്ങൾ വിജയിക്കുംതോറും ഇത്തരം പ്രവണതകൾ ഇനിയും വർദ്ധിക്കാനാണിടയുള്ളത്. സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ അനിവാര്യഫലമായ ‘ഇന്റലക്ച്വലിസ’ത്തിന്റെ കാലാവസ്ഥയെ അവഗണിക്കാൻ നമ്മുടെ കവികൾക്ക് സാധിക്കാതാവും.

കവിതയുടെ ഗാനാത്മകതയുടെ എന്നപോലെ അതിലന്തർഭവിച്ചുകിടക്കുന്ന ലേകവീക്ഷണഗതിയുടേയും വളർച്ചക്കു പറ്റിയ സാഹചര്യങ്ങളാണ് ഇന്നുള്ളത്. ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ ഇനിയും വളരാനാണ് സാദ്ധ്യത. അതുകൊണ്ട് കവിതയുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകൾ അസ്ഥാനത്താണ്.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും എന്തൊക്കെത്തന്നെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായാലും ശരി, കവിത നശിക്കുകയില്ല. മാനുഷികസംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരമൂല്യസംഭാവനയാണത്. മനുഷ്യനും വികാരവും ഭാവനയും സൌന്ദര്യബോധവുമുള്ളിടത്തോളം കാലം അത് നിലനിൽക്കും.

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്ന കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ് ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 7

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. എന്താണ് സാഹിത്യം
2. സാഹിത്യ നിരൂപണം
3. സാഹിത്യത്തിലെ മാർക്സിയൻ വീക്ഷണം
4. പുരോഗമന സാഹിത്യം എന്ത്? എന്തിന്?
5. ജീവത്സാഹിത്യവും പുരോഗമന സാഹിത്യവും ചരിത്രപരമായൊരവലോകനം
6. പുരോഗമനസാഹിത്യസംഘടനയുടെ തകർച്ച: കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കൽക്കൂടി
7. അസ്വസ്ഥതയുടെ സാഹിത്യം
8. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവി
9. വിചാരവിപ്ലവം
10. പാട്ടബാക്കി
11. ‘പാട്ടബാക്കി’യെപ്പറ്റി
12. ഭാഷയും സാഹിത്യവും
13. മലയാളഭാഷയുടെ ഉത്ഭവം
14. ഭാഷയിലെ വിപ്ലവം
15. കവിതയുടെ ഭാവി–മലയാളത്തിൽ
16. ഫോർമലിസം തലപൊക്കുന്നു
17. രാഷ്ട്രഭാഷ എന്തായിരിക്കണം?

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10